

## Waarom de N-VA 'ja' zegt aan de nieuwe Europese Commissie

Er is een einde gekomen aan de kruisverhoren waarbij kandidaat-Commissarissen drie uur lang het vuur aan de schenen werd gelegd. Gisteren stemde het Europees Parlement over de nieuwe Europese Commissie die op 1 november onder leiding van Jean-Claude Juncker van start gaat.

De hoorzittingen waren ontegensprekelijk een krachtig instrument dat ook in andere parlementen nuttig dienst zou kunnen doen: het dwingt kandidaten om zich hun portfolio eigen te maken, te focussen en te verdiepen. En niet zonder gevolgen. De vederlichte Sloveense kandidate Bratusek, die niets bleek af te weten van haar portefeuille Energie-Unie, werd terecht vervangen. De Nederlander Timmermans zag het horizontale thema 'duurzaamheid' toegevoegd aan zijn takenpakket, waarmee Juncker een belangrijke eis van het Parlement inwilligde. En omdat het Europees geneesmiddelenbeleid een zaak is van volksgezondheid en niet louter van interne markt, werd de fel gecontesteerde verschuiving in de andere richting ongedaan gemaakt. Om maar te zeggen dat de ondervragingen allesbehalve pro forma zijn.

De hoorzittingen maakten ook duidelijk dat de nieuwe Commissie en de EU in het algemeen voor bijzonder grote uitdagingen staan. Want voor welk Europa kiezen we? Zowel de historisch lage opkomst bij de Europese verkiezingen als de winst van de anti-Europese partijen vereisen dat Europa uit een ander vaatje gaat tappen. Met andere woorden Europa moet zich niet bezighouden met details, maar focussen op wat echt ertoe doet, onder andere door volop in te zetten op groei en competitiviteit en werk te maken van minder maar betere regels. De Europese Commissie moet dus resoluut gaan voor een hervormingsagenda.

Als grootste Vlaamse partij hebben wij gisteren het licht op groen gezet voor de voltallige nieuwe Commissie. Toch zal de aandachtige burger zeggen dat wij 'ouwe krokodil' Juncker, toen hij in juli werd aangesteld, lauw onthaalden. Inconsequent? Neen. Bij de stemming over Juncker stelde de N-VA al klaar en duidelijk dat wij ons constructief zouden opstellen om samen te werken waar mogelijk en een bondgenoot te zijn inzake prioriteiten zoals de voltooiing van de monetaire unie, de verdieping van de interne markt en het vergroten van energiezekerheid. Hoewel we erbij blijven dat de keuze voor Juncker een gemiste kans is geweest om Europa een andere koers te laten varen, zijn er voldoende voorwaarden vervuld om de nieuwe Commissie, die enkel als geheel het vertrouwen kan krijgen, het voordeel van de twijfel te geven.

Want tot spijt van wie het benijdt, komt het nog steeds de lidstaten toe een kandidaat voor de Europese Commissie af te vaardigen. Het is niet onze taak als parlementsleden om de persoon op zich (of zijn/haar politieke kleur) te beoordelen. Het is vooral onze taak te beoordelen of de kandidaat onafhankelijk is en over de juiste competenties beschikt. Sommige kandidaten, zoals Marianne Thyssen, presteerden beter dan anderen. Dat is ook normaal. Maar de meerderheid van de kandidaten voldeed. De politieke spelletjes die de 'grote coalitie' van christendemocraten, socialisten en liberalen opvoerden om hun eigen kandidaat te redden door alle zwakke of controversiële kandidaten van de tegenpartij in één grote zak te steken, waren het Europees Parlement dan ook meer dan onwaardig.

De structurele vernieuwing die Juncker doorvoerde, met inhoudelijke thematische clusters en 7 vicevoorzitters die het beleid meer moeten stroomlijnen, is een ander pluspunt. Maar wellicht de meest essentiële reden is het engagement van deze ploeg voor hervorming. Tijdens de hoorzittingen erkenden vele kandidaten de absolute nood - zoals die ook in het Parlement begint te leven - aan hervorming, efficiënt bestuur op het meest geëigende niveau, en minder regeldrift. Enkel door een antwoord te bieden op de uitdagingen van 2050, en niet van 1950, kan de EU het vertrouwen terugwinnen.

Daarvoor is verandering noodzakelijk. De eurorealistische lijn die is uitgezet door de nieuwe Vlaamse en federale regering moeten we daarom ook Europees verankeren. Het feit dat Junckers rechterhand Frans Timmermans als kerntaak heeft gekregen te waken over meer subsidiariteit en minder regeldrift, doen ons voorzichtig positief stemmen dat de verandering ook doordringt in het Berlaymontgebouw. Als hervormingspartij omarmen wij deze evolutie van harte.

Uiteraard betekent dit alles behalve een blanco cheque. The proof of the pudding is in the eating. Een kritisch-constructieve opstelling om terdege op te volgen of de Commissie woord houdt en haar dure beloftes in praktijk brengt, dat is onze belangrijkste taak de volgende 5 jaar. Om van de EU weer een wervend verhaal te maken. Ook de EU moet vanaf vandaag Denken, Durven en Doen.